

Slujba împăcării

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 13.09.2018, Actualizat: 13.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Noi trebuie să diferențiem între *slujba* împăcării (2 Corinteni 5.18) și *cuvântul* împăcării (2 Corinteni 5.19). *Slujba* împăcării a început atunci când Hristos a venit pe pământ. *Cuvântul* împăcării a fost propovăduit abia după ce Hristos a murit și Duhul Sfânt a venit pe pământ.

Slujba împăcării accentuează: Dumnezeu acționa acum cu omul pe o bază cu totul nouă. El nu S-a mai revelat omului prin judecată și în mod judecătoresc, ci într-o atitudine binevoitoare. El nu a mai acționat pe baza Legii, ca în Vechiul Testament. Acum „*harul* lui Dumnezeu s-a arătat, *aducând mântuire* pentru toți oamenii” (Tit 2.11; compară cu Ioan 1.16). Dumnezeu a oferit omului să se pună în ordine cu El în Hristos; ca să zicem așa, El i-a întins într-o atitudine împăciuitoare mâna și nu i-a pus la socoteală păcatele (2 Corinteni 5.19: „*neținându-le în socoteală* păcatele”). Domnul Isus Însuși a zis, că El „n-a venit să judece lumea, ci să mântuiască lumea” (Ioan 12.47).

Deci slujba împăcării accentuează prima etapă a împăcării: ea ne arată două lucruri:

1. În primul rând găsim în Hristos un Om, în care Dumnezeu putea cu adevărat să aibă bucurie și plăcere, deoarece acest Om „totdeauna a făcut ce-l este plăcut” (Ioan 8.29; compară cu Matei 3.17¹; Matei 17.5); care nu era dușmanul lui Dumnezeu, ci prietenul Lui; care nu era străin, ci în părtășie cu Dumnezeu; care era sfânt și curat și fără vină înaintea lui Dumnezeu; care nu a fost neascultător, ci „ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2.8).
2. Pe de altă parte Dumnezeu a arătat, că El era bine intenționat față de oameni și voia să-i aducă înapoi la Sine.

În etapa a doua a împăcării, în moartea lui Hristos, Dumnezeu a pus baza pentru ca *vrăjmășia* și *înstrăinarea* (vezi cele spuse anterior) să poată fi înlăturate: prin aceea că prin moarte Dumnezeu a rezolvat problema păcatului și a înlăturat omul vechi, care a arătat această *vrăjmășie* și *înstrăinare*.

Spre deosebire de *cuvântul* împăcării, în cadrul *slujbei* împăcării este vorba nu numai de prezentarea doctrinară sau de propovăduirea împăcării în sine, ci și de faptul că acest adevăr ne este de folos și înseamnă mult pentru noi. Unele pasaje din epistolele apostolilor ilustrează tema împăcării, în mod deosebit din latura explicativă. Însă *slujba* împăcării se referă, așa cum am văzut, în mod deosebit la timpul în care Dumnezeu era în Hristos pe pământ. Găsim aceasta în mod deosebit în evanghelii.

Adnotare

[1] „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea.”